

ΠΟΙΚΙΛΑ

Η ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΦΙΔΟΣΤΟΡΓΙΑ.

Πόσον τὰ ἀγαπῶ, τίκνω μου, λεγε μήτηρ καταφιλοῦσα τὸν
νίόν της! — Καὶ ἐγώ, σταυ κάμω παιδία, πόσον θὰ τὰ ἀγαπῶ!
ητον ἡ ἀπόκρισις.

Βαρυνόμενος τὴν προχθεσινὴν ἐσπέραν νὰ κάθημαι
μόνος εἰς τὸν οἶκόν μου, καὶ μήν εὐαρεστούμενος ἐξ
ἄλλου μέρους εἰς πολυπληθεῖς χορείας, ὅπου ἄλλο
ώς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τὴν βδελυράν χαρτοφορίαν καὶ
τὸν παρασυρμὸν τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ν' ἀπαντήσω
δὲν δύναμαι, ἔκινησα πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ σεβασμίου
φίλου μου, γέροντος Ν.* — Ἐμβὰς μετ' αὐτοῦ εἰς δια-
φόρων ἀντικειμένων συνομιλίας, ἥνοιξα ἐπίτηδες καὶ
τὸν λόγον περὶ τῆς ἀπαιτουμένης φροντίδος τῶν γονέων
πρὸς τὰ τέκνα, καὶ περὶ τῆς φιλοστοργίας τῶν τέ-
κνων πρὸς τοὺς γονεῖς. ·Ως ἐκ πείρας, ὁ πολλὰ πα-
θῶν γέρων, ἥρχισε νὰ ταλανίζῃ τὴν μεγάλην
ἀδιαφορίαν τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς των, καὶ
νὰ μ' ἀποδειχνύῃ ὅτι κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν ἀπαντῶν-
ται παραδείγματα τοῦ ὅτι τὰ τέκνα ὀλίγον φροντί-
ζουσι περὶ τῶν γονέων των. Τὸν λόγον του μ' ἐπεβεβαί-
ωσε διὰ τοῦ ἀκολούθου ·Ιστορήματός του, τὸ ὅποιον ἀνέ-
γνωσεν. ὃς μὲ εἰπεν, εἰς περίφημον Συγγραφέα, τὸν Στῆλ.

— Δὲν ἔνθυμοῦμαι, εἶπεν ὁ Γέρων, κατὰ ποίαν
ἔκατονταετηρίδα, ή καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τίνος, ή
μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ ἔλλειψις τῆς ἀμοιβαίας ἀγά-
πης καὶ πίστεως ἐπέφερεν ὀλέθρια ἀποτελέσματα
εἰς τὴν εἰκογένειαν τῶν Βαλεντίνων εἰς τὴν Γερμανί-
αν. — Βασίλειος Βαλεντῖνος εἶχε φάσειν εἰς τὸν ὕπα-
τον βαθμὸν τῆς τελειότητος εἰς τὴν Ἐρμητικὴν
λεγομένην τέχνην, εἰς τὰ μυστήρια τῆς ὄποιας
κατήχησε καὶ τὸν υἱόν του ·Αλεξανδρῖνον. ·Άλλ'
ἐπειδὴ εἰς τὴν κατήχησιν τῶν μυστηρίων τούτων ἀ-
παιτεῖται εὔσεβης, καθαρὰ καὶ εἰλικρινὴς καρδία,

ὁ Βασίλειος δὲν ἔδιδαξεν εἰς τὸν υἱόν του τὰ μεγαλύτερά του μυστήρια, οὐχὶ μόνον διότι ἔβλεπεν ὅτι ἦτο νέος καὶ ἐπομένως εἶχε τὰς φυσικὰς ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν ταύτην ἐλλείψεις του, ἀλλὰ διότι καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἀλεξανδρίνου δὲν ἦτο καλὴ, καὶ ἐφοβεῖτο νὰ πέσωσιν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοιαῦτα ὑπερεξαίσια μυστήρια. Τελευταῖον ὅμως φθάσας εἰς γῆρας πῖον, καὶ γνωρίσας τὸ πλησιάζον τέλος τῆς ζωῆς του, ἐκάλεσε τὸν Ἀλεξανδρῖνον, καὶ ἐκβαλὼν τοῦ Θαλάμου τοὺς Θεράποντας καὶ δουλους, τὸν διέταξε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης του, καὶ ἔρχεται νὰ τὸν ἀνοίγῃ τὸ μεγαλύτερον τῶν μυστικῶν του, λέγων πρὸς αὐτὸν μετὰ μεγάλης σεμνοπρεπείας, “Υἱέμου, ὁ πατέρας σου ἐπάσχει μεγάλως διὰ τῆς θείας τέχνης του οὐχὶ μόνον ν' ἀφῆσῃ μεγάλην καὶ σημαντικὴν περιουσίαν εἰς τοὺς ἀπογόνους του, ἀλλὰ καὶ νὰ κάμη ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ διόλου ἀπογόνους. Καὶ εἰς τοῦτο μὴν ἐκπλήττεσαι τέκνον μου. Δὲν ἐννοῶ δὲν θέλω σὲ στερηθῆν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲν ποτὲ ἐν θέλω σὲ ἀφῆσει, καὶ ἐπομένως θέλω δύνασθαι νὰ λέγω δὲν ἔχω ἀπογόνους. Ἰδού, ἀκριβέμον Ἀλεξανδρῖνε, εἰς τί ἐνησχολήθην νύκτα καὶ ἡμέραν ὄλοκλήρους ἐννέα μῆνας. Ὁ σκοπός μου δὲν εἶναι ν' ἀντείπωμεν εἰς τὴν φύσιν, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τὴν βοηθήσωμεν· τὰ φάρμακά μου ταῦτα ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ κάμωσι τινὰ ν' ἀναγεννηθῆ ἀπαραλλάκτως καθὼς τὸ βρέφος ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του. Κύτταξε τὴν μικρὰν ταύτην φιάλην καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο πήλινον ἀγγεῖον.—Εἰς ταύτην εύρισκεται ἀλειφὴ, εἰς ἔκεινο δὲ, ὑγρόν τι. Ταῦτα, τέκνον μου, ἔχουσι τοσαύτην ἐπιρροὴν, ὥστε δύνανται νὰ ἀνανεώσωσι τὴν ἀναπνοὴν, ὅταν μόλις σχεδὸν παύσῃ, καὶ νὰ δώσωσι νέαν ἴσχὺν καὶ νέας δυνάμεις εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ ἐν βραχυλογίᾳ νὰ κάμωσιν ὥστε ὅλα τὰ ὄργανα καὶ αἱ αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος νὰ διαρκέσωσι τοσοῦτον χρόνον, ὅσος παρῆλθεν ἀπὸ τὴν γέννησιν μέχρι τῆς ἡμέρας

καθ' ἦν ἐβλήθησαν εἰς αὐτό. Ἐνάγκη μὲν δὲ τοῦτο, προσφιλέσ μου τέχνου, νὰ προσέξῃς ὅστε ἐντὸς δέκα ώρῶν μετὰ τὸν Σάνατόν μου νὰ βάλῃς τὰ φάρμακα ταῦτα εἰς τὸ σῶμά μου, ἐνῷ ἀκόμη διαμένει εἰς τούτο τὴν θερμότης τῆς πρωτέρας ζωῆς, καὶ ἐπομένως δύναται νὸν ἀναγεννηθῆναι. Βλέπω δὲ αἱ δυνάμεις μου ἐπαύθησαν πλέον, καὶ σὲ ἔξορκίζω, εὑθὺς μετὰ τὸν Σάνατόν μου, νὰ μὲν χρίσης μὲν τὴν ἀλειφὴν ταύτην, καὶ δταν μὲν ἕδης κινούμενον, νὰ γύσῃς εἰς τὸ στόμα μου τὸ ἀνεκτίμητον τοῦτο ὑγρὸν, χωρὶς τοῦ ὁποίου ἡ ἀλειφὴ δὲν δύναται νὰ προξενήσῃ οὐδεμίαν ἐνέργειαν. Διεὰ τοῦ μέσου δὲ τούτου θέλεις δινηθῆναι νὰ μὲν δόσης ζωὴν ὡς καὶ ἐγὼ σὲ ἔδοσα, καὶ ἐκ τῆς ἥρας ταύτης θέλομεν ἔχει καὶ οἱ δέο ἀνταρμοιβαίως τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ δὲ ἔδόσαμεν ζωὴν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, θέλομεν ζῆν ὡς ἀδελφοί, καὶ θέλομεν προετοιμάσει καὶ ἄλλα τοιαῦτα φάρμακα. Ἀτινα, χρείας τυχούσης, θέλουσι μᾶς χρησιμεύσειν ἄλλοτε. Ἐφοῦ τὰ ἀξιοθαύματα ταῦτα μυστήρια ἐδόθησαν εἰς τὸν Ἀλεξανδρῖνον, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Βασίλειος ἀφῆκε τὴν ζωὴν ταύτην. Ἀλλὰ τασθοῦτον μεγάλη ἥτον ἡ Θλίψις τοῦ οἴου διὰ τὴν στέρησιν τοιούτου ἀξιολόγου πατρὸς, καὶ αἱ πρῶται μεταφοραὶ τασθοῦτον τὸν ἔχαμαν νὸν ἀπαυδήση, ὅστε καὶ δὲν ἐσυλλογίσθη τὰ φάρμακά του εἰμὴ μετὰ τὴν προθεσμίαν εἰς τὸν ὁ πατήρ του περιέρισε τὴν ἐνέργειάν των. Νὰ σὲ εἶπω, φίλε μου, τὴν ἀλήθειαν, ὁ Ἀλεξανδρῖνος ἔχδοτος εἰς τὰς ἀσωτίας καὶ τὰς ἡδονὰς, ἐνόμιζεν (ὡς νομίζουσι καὶ πολλοὶ νέοι τῆς ἐποχῆς μας) δὲ ὁ πατήρ του ἔζησε μάλιστα πολὺ πλειότερον ἀπὸ τὸ πρέπον, δὲ τὸ ζωή του ὑπῆρξεν ἀρκετὰ ρακρὰ καὶ εὐτυχῆς, ἀλλ' δὲ αὐτὸς, ὡς ἄθλιος ἀμαρτωλὸς, ἐχρειάζετο νέαν ζωὴν διὰ νὰ μετανοήσῃ ἀπὸ τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἐπέρασε, καὶ, ἐξετάζων τὴν παρδίαν του, ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν προτίμαν του διαγωγὴν, ἐνάσῳ ἔχει τὴν ζωὴν ταύτην, νὰ μετανοήσῃ δὲ καὶ νὰ περάσῃ

εύσεβέστατα τὴν ἄλλην τὴν ὁποίαν ἥθελεν ἀναλάβει,
μεταχειριζόμενος εἰς τὸ ἕδιόν του ἀτομον τὰ φάρμακα
ταῦτα, ὅταν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ. Παρετηρήθη, ὅτι ἡ
Πρόνοια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παιδεύει τὴν φιλαυτίαν
τῶν ἀνθρώπων μὲ τέκνα πολὺ κατώτερα τοῦ χαρακτῆ-
ρος καὶ τῶν προτερημάτων τῶν γονέων, καθὼς συνέ-
τισε καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Βασιλείου· διότι ὁ
Ἄλεξανδρῖνος ἦργισε νὰ χαίρηται τὴν μεγάλην του
κατάστασιν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, καὶ νὰ σπαταλῇ
τὰ χρήματα τοῦ πατρός του καὶ τοῦτο ἐπράξε μέχρις
οὗ καὶ αὐτὸς ἐπλησίασεν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.
"Αν δὲ ὁ Βασίλειος εἶχεν υἱὸν διόλου ἀνόμοιον ἐαυτοῦ,
ὁ Ἀλεξανδρῖνος εἶχεν ἐκ τοῦ ἐναντίου υἱὸν καθ' ὅλα
ὅμοιον. Μ' ὅλον ὅτι δὲ οἱ κακοὶ φύσει εἶναι καὶ
ὑποπτοι, ὁ Ἀλεξανδρῖνος εἶχεν ἀκόμη καὶ ἀρκετὰ
δείγματα τῆς κακῆς διαθέσεως τοῦ υἱοῦ του · Ρενά-
του. Συλλογιζόμενος λοιπὸν ὅτι ἦτον ἀνωφελὲς νὰ ἐμ-
πιστευθῇ εἰς τὸν υἱόν του τὸ ἀληθὲς μυστικὸν τῆς φιλαγγίας
καὶ τοῦ ἀγγείου, ἐστοχάσθη νὰ ἀκολουθήσῃ ἄλλον
δρόμον, καὶ ἤλπισεν ὅτι ἥδυνατο μᾶλλον νὰ ἐπιτύχῃ ἀν-
μετεχειρίζετο ὡς ὅργανον τὴν φιλαργυρίαν, παρὰ τὴν
γενναιότητα τοῦ μέλλοντος εὐεργέτου του. Ταῦτα λοι-
πὸν ἔχων κατὰ νοῦν, ἐκάλεσε τῶν Ρενάτον εἰς τὴν
κλίνην του, καὶ τὸν ὡμίλησε μετὰ παθητικωτάτων
χειρονομιῶν καὶ τόνου. "Μ' ὅλον ὅτι καὶ σὺ, ἐδόθης
ὅλως διόλου εἰς τὴν κενοδοξίαν καὶ τὰς ἥδονάς, ὡς ἦμην
καὶ ἐγὼ πρότερον, οὔτε ἐγὼ μ' ὅλον τοῦτο οὔτε σὺ ἐστε-
ρήθημεν τὰ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα τοῦ προπάτορός
μας, τοῦ περιβούτου Βασιλείου. Τὸ σύμβολόν του
εἶναι πασίγνωστον εἰς τὸν φιλοσοφικὸν κόσμον, καὶ
δὲν θέλω λησμονήσει τὸ ἀξιοσέβαστον ἥθος τῆς φυσιο-
γνωμίας του, καὶ τὸν εὐγενῆ τρόπου του, ὅτε μὲ ἄφησε
τὰ βαθύτατα μυστήρια τῆς τέχνης του. Εἶναι ἀληθέστα-
τον, μὲ εἶπε, καὶ ἔκτὸς πάσης ἀπάτης ὅτι τὸ ὄποιον εἶναι
κατώτερον εἶναι ὡς τὸ ὄποιον εἶναι ἀνώτερον, διὰ τοῦ ὄποι-
ου ἀποκτῶνται καὶ τελειοποιοῦνται ὅλα τὰ θαυμάσια ἐρ-

γου τινός. Ὁ πατὴρ εἶναι ὁ ἥλιος, ἡ μήτηρ ἡ σελήνη,
ὁ ἄνεμος ἡ μήτρα, ἡ γῆ ἡ τροφὸς καὶ μήτηρ ὅλων
τῶν τελειοτήτων. Ὅλα δὲ ταῦτα πρέπει νὰ δέχηται
τις μετὰ μετριότητος καὶ σοφίας." Οἱ χημικοὶ, τέχνου
μου, ἔχουσιν εἰς ὅλην τὴν ἴδιαιτέρων αὐτῶν διάλεκτον,
παράδοξόν τι εἰδος συμπαθείας τὸ ὅποῖον συνειδίζουσι
καὶ οἱ μεγαλύτεροι φιλοχρηματίαι, καὶ ἀπατῶσιν ἑα-
τοὺς βέβαια, ὅτι δηλαδὴ ἡ τάξις καὶ ἀκρίβεια τῆς
διαγωγῆς των, εἰς τὰ τέλη τοῦ κόσμου τούτου, ἔχει
σχέσιν τινὰ μὲ τὴν ἀδωρότητα τῆς καρδίας ἦτις μέλλει
νὰ τοὺς συστήσῃ εἰς τὸν μέλλοντα. Ὁ Πενάτος εἴθαύ-
μαζεν ἀκούων τὸν πατέρα του νὰ ὅμιλῃ ὡς εἰς τὸν προση-
λύτων τῆς τέχνης καὶ μὲ τοσαύτην συμπάθειαν. Ὁ
Ἀλεξανδρῖνος παρατηρῶν τὴν προσοχήν του ταύτην,
ἔξηκολος θησεν, Ἡ φιάλη αὕτη, τέχνου μου, καὶ τὸ με-
χρὸν τοῦτο πήλινον ἀγγεῖον θέλει σὲ κάμειν νὰ γίνης
ὁ πλουσιώτατος εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἐγὼ ἀναχωρῶ
εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ δὲν θέλω ἐπιστρέψει πλέον
εἰς τὴν γῆν. Λοιπὸν, ἐπρόσθεσε μὲ φαιδρὸν πρόσωπον,
ἄν ἐντὸς μιᾶς ὥρας μετὰ τὸν θάνατόν μου ἥλειφες τὸ
σῶμά μου, καὶ ἔχυνες εἰς τὸν λάρυγγά μου τὸ ὑγρὸν
τοῦτο τὸ ὅποῖον ἔλαβον παρὰ τοῦ γέροντος Βασιλείου,
τὸ πτῶμά μου ἀμέσως ἥθελε μεταβληθῆν εἰς χρυσὸν
καθαρώτατον.—Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ παραστήσω, φίλε,
τὴν προκύψαν τρυφερότητα μεταξὺ τῶν δύο τούτων,
τοῦ πατρὸς, λέγω, καὶ τοῦ ὑιοῦ. Ὁ πατὴρ ἐξ τοῦ ἐνὸς
μέρους μετὰ φιλοστοργίας συνίστα εἰς τὸν υἱόν του τὴν
διατήρησιν τῶν λειψάνων του, ὁ δὲ ὑιὸς ὄφολόγει ἐξ τοῦ
ἄλλου ὅτι δὲν ἥθελεν ἐγγίσει τὸ σῶμά του, οὔτε ἥθελε
κόψει τὸ παραμικρὸν ἐξ αὐτοῦ, εἰμὴ ἀν ἔφθανεν εἰς
τὴν ἐσχάτην ἀμηχανίαν, καὶ πρὸς περίθαλψιν τῶν
νεωτέρων του ἀδελφῶν.

Ὁ Ἀλεξανδρῖνος μετ' ὄλιγον ἀποθανε, καὶ ὁ κλη-
ρονόμος τοῦ σώματός του (νὰ εἴπωμεν οὗτω) δὲν ἥδυ.
νήθη νὰ κρατηθῇ, εἰς τὸ ὑπερβάλλον τῆς Σκίψεώς
του, νὰ μὴ μετρήσῃ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος τοῦ ἀγα-

πητοῦ του πατρὸς, καὶ νὰ λογαριάσῃ τὸ κέρδος ὅπερ
ἔμελλε νὰ προκύψῃ ἐξ αὐτοῦ. Ὁτε δὲ ἐγνώρισε τὴν
μεγάλην ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του, ἔρχισε τὸ ἔργον
ἄλλα . . . τί; — Ἀμέσως ὅτε ἤλειψεν τὸ πτῶμα καὶ ἤρ-
γισε νὰ βάλῃ τὸ ύγρὸν, τὸ σῶμα ἐκινήθη, καὶ ὁ Ρενάτος
ἐς ἀπηλπι σμένος, ἔρριψεν ἐκ τοῦ τρόμου του τὴν φι-
άλην. * * *

Η ΦΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Ἐνῷ ποτὲ Λαυρέντιος ὁ ἐκ Μεδίκων εύρισκετο εἰς ἄξιό-
λογόν τινα συναναστροφὴν, συνέπεσε λόγος περὶ τῆς
φύσεως τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅτε ὁ εἰς μὲν ἔλεγε ταῦτα
ὅ δὲ ἔτερος ἔκεινο, ἐπροτάνθη καὶ εἰς αὐτὸν νὰ εἴπῃ
τὴν γνώμην του. — Ὁ δὲ Λαυρέντιος ἀπεκρίθη χαρέν-
τως. — Ἡ εύστοχας κυρίως συνίσταται εἰς τοῦτο· εἰς τὸ
νὰ φοβηται· νὰ ἐλπίζῃ, νὰ χαίρῃ καὶ νὰ λυπηται
πολλάκις τῆς ὥμερας· συχνὰ τὸ κακὸν νὰ προένη τὴν
χαράν της, καὶ τὸ ἀγαθὸν τὴν λέπην της· νὰ ἐλπίζῃ
τὴν ζημίαν της, καὶ ν' ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν ὀφέλειόν
της. — Καὶ τέλος ὅλοι οἱ διαλογισμοὶ καὶ αἱ φροντίδες
μας εἰς ἄλλο δὲν κλίνουσιν, εἰ μὴ ἵς τὴν κενοδοξίαν
μας.

ΣΙΞΤΟΣ Ε'.

Ο περίφημος οὗτος ἀνὴρ ἐκάλειτο τὸ πρῶτον Φῆλιξ
Περέττιος, καὶ ἀπὸ τὴν εἰτελεστάτην κατάστασιν
ἔφεδασεν εἰς τὸν ὑπατον Βαθμὸν του νὰ γίνη Πάπας
Ῥώμης. — Ήτο δὲ κατ' ἀρχὰς χοιροβοσκὸς, καὶ μετὰ ταῦ-
τα προσκολληθεὶς εἰς τινα Φραγκισκανὸν μοναχὸν ἐλαβε
καὶ αὐτὸς τὸ σχῆμα τοῦτο ἀκολούθως δ' ἐγινεν· Ἰε-
ρεὺς, Ἰεροδικαστής, προεστῶς τοῦ τάγματός του. . .
(ὑπὸ τὸ ὄνομα Μοντάλτιος), τελευταῖον ἐπίσκοπος,
Καρδινάλιος καὶ Πάπας (1585) ὑπὸ τὸ ὄνομα Σίξτος
Ε'. — Περὶ τοῦ Πάπα τούτου διηγοῦν ταὶ πολλὰ ἀνέκ-
δοτα, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὸ ἀκόλουθον.

*Ων πρεστῶς τοῦ τάγματός του καὶ Ἱεροκρίτης, διε-
φέρθη μεγάλως μετὰ τῆς Γερουσίας τῆς Φλωρεντίας

ἥτις γένεστε οἱ χρινόμενοι ἀπὸ τὸ ἱερὸν Δικαστήριον νὰ παιδεύωνται παρὰ τῆς κοσμικῆς ἔξουσίας· τοῦτο παρώργισε τὸν Μοντάλτιον διὸ καὶ ἐκάλησε σφοδρόν τι γραμμάτιον εἰς τὴν Θύραν τοῦ ναοῦ καὶ ἐξῆλθε τῆς Φλωρεντίας. 'Ο Σανάσιμος ἐχθρός τευ' Αβέστας, ἔξαρχος τοῦ Πάπα, Θέλων νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, τὸν ἐξέβαλε τοῦ ὑπουργήματός του, καὶ διέταξε νὰ τὸν συλλάβωσιν αἰχμάλωτον, τὸ ὄποῖον καὶ ἡνάγκασε τὸν Μοντάλτιον ν' ἀποφεύγῃ τὰ μοναστήρια τοῦ τάγματός του. 'Εντοῦ δὲ μίαν ἐσπέραν κατέλυσεν εἴς τι μοναστήριον τῶν Αὐγουστίνων, μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ ζητήσῃ καὶ δέκα δίστηλα δάνειον παρὰ τοῦ Ἡγουμένου, ὑποσχόμενος νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ ἐν καιρῷ. 'Ο Ἡγούμενος, (μ' ὅλον δτε ὁ Μοντάλτιος ἥτο διόλου ἀγνώριστος εἰς τὸ Μοναστήριον) τῷ ἔδωκεν ἀμέσως τὴν ζητηθεῖσαν ποσότητα, καὶ αὐτὸς ὑπέγραψε τὴν Ὁμολογίαν, ἀλλάξας δὲ τὸ κύριόν του ὄνομα, καὶ ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ του σημειώσας ἄλλο κατὰ φαντασίαν, ἦστε καὶ μ' ὅλας τὰς ὄποιας κατέβαλεν ἀκολούθως προσπαθήσεις ὁ Ἡγούμενος, δὲν ἥδυνθη νὰ εὕρῃ ποῖος ἥτου ὁ χρεωφειλέτης του. '(τε δ' ὁ Μοντάλτιος ἔγινε Πάπας, ἐκφυλλίζων μίαν ἡμέραν τὰ κατάστιχά του, ηὗρε τὴν σημείαν στον τοῦ συμβάντος τοῦ του. 'Αμέσως διέταξε νὰ ἐρευνήσωσι τί ἔγινεν ὁ Ἡγούμενος οὗτος, καὶ ἀν ἔξη ἀκόμη νὰ τὸν στείλωσιν ἀμέσως εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τῆς ἐνδεχομένης ἀσφαλείας. Αἱ διαταγαὶ αὗται ἐδόθησαν εἰς τὸν Ἑπίσκοπον τοῦ τόπου μετὰ τοῦ ὄποίου καὶ κατὰ τύχην διεφέρετο ὁ Ἡγούμενος. 'Ο Ἑπίσκοπος ἐνέμισεν δτι οἱ ἐν Ῥώμῃ φίλοι του, (εἰς τοὺς ὄποίους εἶχεν ἀναφέρει τὰ περὶ τοῦ Ἡγουμένου), εἰχον καταδιώξει τὸν Ἡγούμενον, διὸ καὶ τὸν ἔστειλε μετὰ τεσσάρων μοναχῶν, οἵτινες τὸν ἐφύλαττον σκληρότερα παρὰ τέσσαρας στρατιώτας. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἡγούμενος εἶχεν τὴν αὐτὴν ἴδεαν. "Οὐεν καὶ δτε ἐπαρρήσιάσθη εἰς τὸν Πάπαν, Παναγιώτατε Πάτερ, τὸν εἰπε, ζητῶ συγγχώρησιν ἀπὸ

τὴν Ἀγιότητάσας δὶς σα ἔχαμε εἰς τὸν Ἐπίσκοπόν μου. διὰ νὰ δικαιολογηθῶ ἀπό τινα ἄδικον κατ' ἐμοῦ συκοφαντίαν. Ὁ Πάπας μὴ γνωρίζων τίποτε περὶ τούτου, τὸν ἀπεκρίθη μετὰ σοβαρότητος. Δὲν πρέπει νὰ διαφέρησαι μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου σου, ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν περὶ ἄλλων πραγμάτων νὰ δίξετάσωμεν ἥδη. Σὲ κατηγοροῦσιν δτε διασκορπίζεις τὴν περιουσίαν τοῦ Μοναστηρίου. Ὁ πτωχὸς Αὐγουστῖνος ἀκούσας τοῦτο, ἐφώναξε, Παναγιώτατε Πάτερ, ἃς μὲ συγχωρήσῃ ἡ Ἀγιότης σας, ἀδύνατον νὰ εὔρεθῇ εἶς μόνος νὰ εἴπῃ δτι ἐγὼ κατάτι ἔβλαψα τὸ Μοναστήριον. Ὁ Πάπας τότε, μ' ἐπίπλαστον ὄργην, ἐπρόσθεσε· Καὶ τολμᾶς ἀκόμη νὰ τὸ ἀρνηθῆς; δὲν εἴναι ἀληθὲς δτι ἐδάνεισες δέκα δίστηλα εἰς ἓνα Μοναχὸν, καὶ δὲν σὲ τὰ ἐπέστρεψε πλέον; Ἀληθέστατον εἶναι, Παναγιώτατε, διότι τὸν ἐνομισα ὡς τίμιον ὑποκείμενον, ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτο ψεύστης καὶ ἀχρεῖος. Στάσου, στάσου, εἰπεν ὁ Ηάπας, ἡμεῖς τὸν γνωρίζομεν, καὶ μᾶς παρήγγειλε μάλιστα νὰ σοῦ τὰ πληρώσωμεν, καὶ τελευταῖον τὸν ἀνέφερεν δτι ἦτον ἐκεῖνος εἰς τὸν ὄποιον ἐδάνεισε τὰ δίστηλα. Ὁ Ἡγούμενος τότε φοβηθεὶς ἐγονάτισεν ἐκπροσθεν τοῦ Πάπα, καὶ τὸν ἐζήτησε συγχώρησιν. Ἀλλ' ὁ Πάπας τὸν διέταξε νὰ σηκωθῇ, καὶ τὸν ὡμίλησεν οὕτως. Εἰς τὴν δυστυχίαν μας σὺ μᾶς ὑπεδέχθης εὐπροσηγόρως εἰς τὸ Μοναστηρίον σου, καὶ ἡμεῖς σὲ ὑποδεχόμεθα τώρα εἰς τὸ παλάτιόν μας. Ἐμαθα ἐκ τοῦ στόματός σου δτι διαφέρεσαι μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου, θέλομεν νὰ φιλιωθῆς μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν ὥραν ταῦτην σὲ διορίζομεν Ἐπίσκοπον. Καὶ τὸν ἐδοσε μίαν ἀπὸ τὰς ἀξιολογωτέρας ἐπισκοπάς.

—0—

ΑΙ ΠΡΟΜΑΜΜΑΙ ΜΑΣ.

Αἱ προμάμμαι μας δὲν ἐπρεσπάθουν νὰ ἐνδύωνται ὡς αἱ γυναικές μας τὴν σήμερον ἀλλὰ τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς των ἥτο τὸ συμφέρον τῆς οἰκογενείας των. Δὲν ἦσαν τόσον ξεσχισμέναι, οὔτε ἐξήρ-

χοντο πᾶσαν ὥραν καὶ πᾶσαν στιγμὴν τοῦ οἴκου των.
 Καθηποβλημέναι εἰς τὸ νὰ κυβερνῶσι τὴν οἰκίαν των,
 ἐθεώρουν ὡς ἀναγκαιοτάτην καὶ πολλὰ εὐχάριστον τὴν
 κυβέρνησιν ταύτην. Καὶ εἰς τοῦτο γενικῶς συνίστατο
 ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία των. Πάντοτε συνωμίλουν διὰ
 τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν ἀρμονίαν τοῦ οἴκου των, δὲν
 ἔλειπον ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον, καὶ ἐνησχολοῦντο ἐν γνε
 εἰς τὴν προφύλαξιν τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν σκευῶν τοῦ οἴκου,
 Ἡ οἰκονομία ἐβασίλευε καὶ εἰς τῶν πλουσιωτέρων τοὺς
 οἴκους, οἵτινες τὴν σήμερον δὲ ἔλλειψιν αὐτῆς σύρονται
 εἰς τὸν κρημνόντων. Αἱ γυναῖκες ἐφαίνοντο κυρίως ὅτι
 συνεμπίζοντα τρόπον τινὰ τοὺς κόπους τοῦ ἀνδρὸς, ἐξελα-
 φρύνουσαι αὐτὸν ἀπὸ τὰς ἀπείρους φροντίδας τοῦ ἐσωτερε-
 κοῦ. Αἱ δὲ κόραιτων, ἀνατρεφόμεναι πρωΐμως ὑπὸ τοι-
 αύτην καλὴν προστασίαν, ἐπέφερον καὶ αὗται τὴν γα-
 λήνην καὶ τὰ γλυκύτερα θέλγητρα εἰς τοὺς οἴκους καὶ
 οἱ ἀνδρες τότε δὲν ἔφοβοῦντο νὰ ἐκλέξωσιν ἀμέσως, σύ-
 γε γον, ἦτις ἔμελλε, κατὰ μίμησιν τῆς μητρός της,
 νὰ γίνῃ καὶ αὕτη πρόξενος τῆς εὐδαιμονίας του.

Πόσον μακρὰν εἴμεθα σήμερον ἀπὸ τὰ ἀπλούστατα
 καὶ θελτικώτατα ταῦτα χρέη! Νὰ περιορίσης τὴν σημε-
 ρινὴν γυναικα ἐντὸς τοῦ δωματίου της, ἐντὸς τοῦ μαγει-
 ρίου της, καὶ νὰ τῆς περικόψης τὴν Σύραν καὶ τὸ παρά-
 Συρον, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς καὶ νὰ τὴν σύρης εἰς τὴν κατα-
 δίκην της. Ἡ εὐτυχία αὐτῶν συνίσταται κυρίως εἰς τὸν
 Θόρυβον τοῦ κόσμου. Ἡ χαρά των εἶναι εἰς τὰ ἔξωτερι-
 κα ἐν γένει, καὶ μακαρίζεται τὴν σήμερον ἀπὸ τὰς ἄλλας
 ἡ γυνὴ ἦτις ἔχει πλειοτέρας ἔξωτερικὰς σχέσεις, καὶ
 ἦτις δύναται ν' ἀπολαύσῃ πλειότερον τὰς ματαιότητας
 τοῦ κόσμου. Ἐκάστη θέλει νὰ φαίνηται ἐνωτέρα τοῦ ὅτι
 πραγματικῶς εἶναι, καὶ εὐχαριστεῖται νὰ τυραννῆται καὶ
 νὰ κακοπάσχῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν, φθάνει μόνον τὸ δέξιον
 της νὰ λάμπῃ. Καὶ παραπονούμεθα ἀκόμη διὰ
 τὴν καθ' ἐκάστην συμβαίνουσαν καταστροφὴν τῶν
 οἴκων!!!

Η ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ.

—Ο—

‘Ο περίφημος Σενέκας ἔλεγεν ὅτι ὅσον καὶ ἀν χρυψθῆ ὁ ἄνθρωπος, ἡ τύχη καὶ ἡ ἀνθρώπινος κακία ἐξάπαντος θέλουσι τὸν εὗρειν. ‘Η ψυχὴ λοιπὴν πρέπει ν’ ἀποσυρθῆ εἰς τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν τῆς σταθερότητος, καὶ οὕτω καταφρονοῦσα ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, θέλει ἴδεῖν νὰ πέσωσιν ὑπὸ τοὺς πόδας της, χωρὶς κάμμιαν ἴδιαν της ζημίαν, ὅλα τὰ βέλη τῆς τύχης καὶ τῶν ἀνθρώπων.

—Ο—

ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ

Εἶς ὁ πατὴρ, παῖδες δὲ δυώδεκα. Τῶν δὲ χ’ ἔκαστῳ Παῖδες ἔστι τριήκοντ’ ἀνδριχα εἴδος ἔχουσαι. Άι μὲν, λευκαὶ ἔστιν ἴδεῖν, ἢ δ’ αὖτε, μέλαιναι. ΑἽ άνατοι δὲ τ’ ἔστιν, ἀποφέννθουσιν ἄπασαι.

Τῆγουν

Εἶς πατὴρ ἔχει δώδεκα γένους, ἐξ τῶν ἔκαστος ἔχει τριήκοντα θυγατέρας αἵτινες εἶναι μὲ διπλῆν μορφὴν, οἵτοι ἄλλοτε μὲν λευκαὶ καὶ ἄλλοτε μαῦραι. Μέρον δὲ εἶναι ἀθάναται, ἀποθνήσκουσιν ὅλαις.

‘Ο διναιτὸς — οἱ μῆνες καὶ αἱ ἥμέραι.

ΓΝΩΜΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

‘Ολοι σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι, εἰς τὴν πρώτην κλίσιν τῆς ἡλικίας τῶν δεικνύουσιν ἀπὸ ποτίου μέρος τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα θέλουσιν ἀρχίσει ν’ ἀδυνατίζωσιν. — Εἶδος ἀγαριστίας εἶναι καὶ τὸ νὰ δεικνύῃ τις μεγάλην σπουδὴν εἰς τὸ ν ἀκάμη τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν εὐεργεσιῶν τὰς ὅποιας τῷ ἔκαμψαν — Εὔχολώτερον δύναται τις νὰ βάλῃ δριαίεις τὴν εὐγνωμοσύνην του, παρὰ εἰς τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ἐπιθυμίας του. — Η ἀλαζονεία δὲν θέλει νὰ χρεωστῇ καὶ ἡ φτλαυτία, νὰ πληρώσῃ.

(Δουκ. ‘Ρουχεφόρ.)